

הפטרה
"וידבר דוד"

פרשת האזינו
חג סוכות

המאור שבתורה

מעט מן האור דומה הרבה מן החושך

שבת יב' תשרי התשפ"ב

הדלקת נרות	צאת השבת	ר"ת
18:27	19:17	20:01
18:25	19:14	19:58
18:26	19:16	20:00
18:26	19:16	20:00

כל הזכויות שמורות

לע"נ: מו"א עט"ר חיים בן שמחה ז"ל לרפואת והצלחת: שמחה בת נעימה תחי'

יצא לאור להעמקת התורה ועמלה
עורך: יעל דהאן נ"י 050-4194600

מעשה באדם שנסע לחתונה בנתיבות, ובשובו בשעה 23:00 כלילה ראה אברך עומד בצומת ומנסה **לעצור טרמפ**, עצר לו, והאברך שאל האם הוא מגיע לכיוון בני ברק? השיב הנהג בחיוב, ובדרך התפתחה ביניהם שיחה, לשם מה אתה נוסע לבני ברק שאל הנהג, השיב האברך לתפילת ערבית! מה? הרי **אין חיוב** לנסוע למרחק כזה רב לצורך תפילה? כן, השיב אבל אני מעדיף **לא פספסתי** תפילה במנין, כשהגיעו למחוז הפצם שאל הנהג והיכן תישן, והוא ענה אשב ללמוד כל הלילה ובבוקר אשוב לעירי, הנהג הציע את ביתו ללינה ההליפו טלפונים, אחר חצי שעה מתקשר הנהג לאברך נו ארוחת ערב ממתינה לך הכין אתה?

אני בדרך לנתיבות מה? כן! כשיצאתי מהשטיבל עמדו שני אנשים ודיברו ופנה אליהם אדם שלישי שזירז את אחד מהם, בא נודרו יש לנו להגיע לנתיבות, שאלתי אותם אם אפשר להצטרף והם שמחו להצטרפותי, אתה תעשה את שלך הקב"ה יעשה את שלו.

הענוה שלו רבי **ינון חורי** זיע"א בלטה בצורה בילתי רגילה. אם כתוב אצל מ"ר: "האיש משה עניו מאוד מכל האדם אשר על פני האדמה", אפילו לומר את זה עליו בדור הזה: והאיש ינון עניו מכל האדם אשר על פני האדמה. ממש כך, הוא לא היה מחשיב את עצמו לכלום, **אפילו ילד קטן** שהיה בא אליו, היה מתבטל אצלו לגמרי, כאילו הוא כלום.

**במלחמת היצור יש קודם למאן
להתנתק מן המפתה לעבירה**

בעוברו ברחובה של העיר יבנה ביום השבת קודש, כאשר היה רבי **סאלם יעקב** זצ"ל מבחין ברכב הנוסע בעיצומה של השבת ה", היה כולו מזדעזע, מרים את קולו וזועק בקול: "מחלליה מות יומת!" **והוא כולו בוער** כאשר הוא זועק פעם אחר פעם, מחלליה מות יומת. עד כי גם במשך השבת היה נזכר בכך וזועק בצער וחרדה: מחלליה מות יומת!

שנים רבות סבל ייסורים קשים ומרים הרב **יוסף עזרא זליכא** זצ"ל, אולם אז ראו את גודל אהבתו לבורא, ודבקו בו באורייתא ובמצוותיה, והיאך שכל עוד יהודי חי בזה העולם ישמח כי יכול לחטוף עוד תורה ומצוות, פעם בימי חוליו הקשים אף **התבקש על ידי בני משפחה** בשבת לנגן להם ניגון, והתחיל לפזם להם את הניגון 'קלי קלי למה עזבתני'...

שכן כל כולו היה שפלות והשתוקקות לאבינו שבשמיים. חבל, חבל, כי נעקר מחלל עולמנו, ממרומים הוא ימליץ יושר עבור כלל ישראל אמן.

"חצי מהחיים אנחנו משקיעים את הבריאות שלנו בשביל כסף, ובחצי השני אנחנו משקיעים את הכסף בשביל בריאות"

כאשר ביקש הרב רבי **חיים חורי** זצ"ל לעלות ארצה לא התאפשרה עלייתו אלא כתייר המצטרף לבני המשפחה וגם זאת תמורת הון עתק של מאה ועשרים אלף פרנק! שאלה הרבנית: מהיכן תשיג: הון עתק זה? אמר לה: יישועת הן כהרף עין. הרי אני הממונה על קופת הצדקה של ארץ ישראל לעילוי נשמת רבי מאיר בעל הנס. אטול הלוואה על חשבון הקופה **ואחזירה במלואה בארץ ישראל!** הרבנית ידעה שהקופה ריקה. שהרב שלח את כל הסכום שהצטבר להחזקת לומדי התורה בארץ ישראל. תמהה הרבנית: מי זה יתן תרומה כה נכבדה? אך לא אמרה דבר.

מעלת הצדקה:
הנותן, מצלם ומפרסם - קטן
הנותן, רק מצלם - בנוני
הנותן, לא מצלם לא מפרסם - צדיק

לע"נ רחל רשל בת קלרה אלבז

לויכו הרבים אין תלונה...
הפלא הוא כי לאחר כמה שבועות ביקשו מרבי **בנימין זאב חשוין** זצ"ל שייתן שיעור ב'אהבת חיים' בשבת, והלך במסירות בדרכים עקיפות ולא התעצל כלום, למרות שהיו רחובות עם חילולי שבת **והיה לו צער עצום מזה**, אך מחמת שזיכויו הרבים היה אצלו במסירות נפש, לא התאונן כלל.

לימוד התורה נראה 'עיסוק בתורה'. עסק - מלשון משה-ומתן נושא רווחים. כאשר שני יהודים נפגשים ומדברים דברי תורה, זה עסק טוב בעבורם. קודם-כל הם מרוויחים **שאינם מדברים לשון הרע** או דברים בטלים.

עוד היא תוהה, והגיע ידיעה שניאותו להוריד את הסכום למאה אלף פרנק בלבד. בינתיים בא אדם וסיפר, שהוציא את כל הסכונותיו לנישואי ביתו, ועתה אין לו כסף להוצאות שבת. הוציא הרב את כל הסכונותיו; אלף ושמונה מאות פרנק במזומן, ונתנם לו - והרבנית תוהה... אותו אדם יצא ואחר נכנס. בידו - קופת הצדקה של רבי מאיר בעל הנס. הוא שמע שהרב עולה ארצה וביקשו למסור את הכסף למנהלי הקרן. **פתח הרב את הקופה** והיו בה בדיוק מאה אלף פרנקים, הדרושים לנסיעתו. בבואו ארצה גייס הרב את הכסף והשיב את ההלוואה במלואה!

פירש רבי **עובדיה מברטנורא**: לפי שהלב הוא המניע לכל שאר הכוחות וא"כ אדם שיש לו לב טוב הוא סימן מובהק לכל המעלות כולן, וא"כ אליעזר **לא היה מנחש** ובאמת ידע שאם האישה בעלת חסד, יש בה כל המידות כולם ועל זה סמך אליעזר.

נקודה לפתח

אסיר כלוא במערה חשוכה, **אור יום מעולם אינו חודר אליה**. האסיר אינו זוכר עוד את הזמן שבו הוא לא היה אסיר, כבול ואינו מסוגל לנוע. למעשה הוא אפילו לא יודע שהוא אסיר; לגבי דידו המצב שלו לגמרי נורמלי. הוא יודע שיש אסירים אחרים, אך הוא יכול לשוחח אתם. ישנו שביל שמוביל למעלה, שהאסירים כמוכן אינם רואים אותו ואינם יודעים עליו. מדורה דולקת על סלע מוגבה במעלה השביל. מחוץ למערה, בלתי נראות על ידי האסירים, נעות כל הזמן דמויות חיות דו-ממדיות כגון: "עצים", "בתים" "אנשים" האש שדולקת במערה **יוצרת משחקי צללים** של החיים המתקיים בחוץ המוקרנים לפני האסירים, צורות מופיעות ונעלמות לפני עיניהם; "עצים", "בתים", "אנשים" האסירים משוהחים בינם ובין עצמם על הצורות. הם מרוצים מחיהם כי המערה היא חייהם, הם לא מכירים ואינם יכולים לתאר לעצמם משהו אחר. אך "המציאות" שלהם היא לא יותר מצל של חיים המתקיימים בחוץ. צל של העתק דו-ממדי. למרות שהאסירים אינם יודעים זאת, האש היא מקור ה"ידיעה" שלהם אודות העולם שלהם במערה. בלעדי הקרנת הצורות על ידי האש **הם היו חיים בחושך מוחלט**. לא היה כלום להביט עליו וכלום לשוחח עליו.

הרבה אנשים כלואים בתוך מערה, בתוך חיים צרים ושטחיים - חיים של בורות יחסית. נוה להם עם הבורות הזאת, הם מדמים בלבם שהצללים המרצדים על הקיר הם המציאות היחידה האמתית, וברוב המקרים, בדומה לאותם האסירים במערה, אין הם מכירים משהו אחר. זוהי מצוקתו הבסיסית של האדם, שהוא חי בעולם של צללים כדי לצאת מן המערה אל החיים האמיתיים, הייבים להשתחרר מן הכבלים הקושרים את רוב האנשים לממד הצר של **הפיסתם המוגבלת** עליהם לאזור הרבה אומץ כדי לצאת מגבולות המערה - התפיסה השטחיים המגבילה שלהם, אל השמש המאירה

התורה היא האור של העולם. מראה את הדרך. היכן צריך להיזהר. איך להתנהג? בואו נצא מהמערה נחיה חיים נכונים וטובים (העורך)

לאחר שסיים את חוק לימודיו בפודהייץ, שב רבי **מאיר זצ"ל** לבית אביו- לפרימיטלאן. שם המשיך לשקוד על דלתי התורה ולהתעלות בסולם עבודת הבורא. לימים, עתידים היו רבנים יושבי על מדין- מאותם מתי מעט, אשר עימם הואיל לשוחח בתורת הנגלה, ולגלות לפנייהם אפס מה מאוצרות התורה הכמוסים עמדו להשתאות נוכח בקיאותו העצומה בש"ס ובפוסקים, אשר רכש לעצמו בהתמדתו העצומה. בהגיעו לפרקו נשא את הרבנית הצדקת המופלגת, בתו של הגאון הצדיק רבי **צבי מייזליש מפורדיץ**, בנו של הגאון הגדול רבי רפאל אבדק"ק הארחוב ופאריצק, בעל ה"תוספות שבת", אשר היה דור רביעי, בן אחר בן, לגאון האדיר הנודע רבי **משה לימא**, רבדק"ק בריסק, בעל ה"חלקת מחוקק" על שולחן ערוך אבן העזר.

"אור" בגימטרייה "רז" (207). היודע את הרז והסוד של כל דבר, מסוגל להאיר את הדבר.

שהבוטח בה'

שמח בכל דבר שה' מסבב אליו, גם אם הוא נגד טבעו, מפני שהוא בוטח באלוקים **שיעשה לו רק את מה שהוא טוב עבורו** בכל עניינו, כמו שעושה האם הרחמניה לבנה, שרוצת והותלת אותו וקושרת אותו, ומשחררת אותו מקשריו, על כרחו, כמו שאמר דוד המלך עליו השלום אם לא שויתי ודוממתי כגמל עלי אמו כגמל עלי נפשי.

נשמה יורדת לעולם הזה וחייה שבעים-מונים שנה, כדי לעשות טובה ליהודי בגשמיות ובפרט ברוחניות.

פה קדוש ספר רבי **חיים קניבסקי** שליט"א שאחיותיו היו נוסעות כל יום ללמוד בבית ספר בתל אביב, כי אז עוד לא היה בית ספר בבני ברק. בוקר אחד אמר **החזו"א** לאמא שלו, שהיום לא כדאי שהבנות תסענה לבית הספר, ובסוף **שמעו שבאותו בוקר** היתה פצצה בתחנה המרכזית בתל אביב, ובתחנה זו הן היו עוברות יום יום ובנס לא אירע להן דבר.

"לתת כמו הפרחים - מפיצים ריח לכולם בלי חשבונות בלי תמורות... סתם משום שהם יחזיקו"

משולחן גביה

דברי תורה מפי ראש מוסדות "אור החיים" הגאון הרב **ראובן אלבז שליט"א**

"ולקחתם לכם", לכם היינו את עצמכם, קחו את עצמכם לידיים, בתקופה זו שעדיין אין לכם הרבה עוונות (כיון שנמחקו ביום הכיפורים, וכדרשת חז"ל **"ביום הראשון-ראשון הוא לכם לחשבון עוונות, תעלו מהחומריות והגשמיות, ותנבחו עוד ועוד ברוחניות.**

ועוד רמו וכתוב **ולקחתם לכם**-תקחו את עצמכם, למי? לכם! כל תכלית התורה והמצוות היא לטובתכם ולהנאתכם, וכדאיתא במדרש (משלי טז, יא) אמר הקב"ה וכי מה הנאה יש לי מהם (משמירת המצוות)? ולא נתתי זאת אלא לכם לטובתכם.

ושאבתם מים בששון ממעיני הישועה, מלבד המים הגשמיים שהיו שואבים במקדש ממעיני השילוח ומביאים אותם בעלוהיות של זהב וכסף לניסוך על גבי המזבח, זוכים אנו לשאוב בימים אלו ממיימה של תורה, אין מים אל תורה, כל יהודי ויהודי הוא זהב טהור ששואבים בו מים- תורה, בכדי לנסך על גבי המזבח, מזבחו של ה' יתברך.

בוה"ק מובא שיש הבדל בין אדם שאחרים מנקים אותו לבין אדם שהוא מנקה את עצמו. וממשיל זאת הווהה לתרנגולת שמתעפרת בעפר, אם תכניס אותה לאמבטיה ותרחץ אותה עם שמפו וסבון ותסרק אותה מה יהיה ממנה? **פצע ופבורה ומפה טריה** (ישעיה א, ז), ואילו כשהתרנגולת מנערת את עצמה לבד מיד רואים אותה לבנה כשלג. וזהו שרמזו הכתוב **"ולקחתם לכם"**, כל אדם יקח את עצמו בידיים, ולא יחכה שיבואו אחרים ויטהרו אותו, **"לפני ה' תטהרו"** (ויקרא טז, ל), תטהר את עצמו, ואז לא תרגיש שום כאב. **התעניי מעפר קומי.. לבשי בגדי תפארתך ירושלם עיר הקדש הבגדים של עם ישראל הם המצוות והתורה, החגים והשבת, הם הבגדים שלנו והם מתאימים לכל יהודי ויהודי.**

יהי רצון שנזכה לשאוב מהחג הקדוש, קדושה וטהרה לכל השנה כולה, ונראה בקרוב ביצועת ישראל השלימה, אמן.

שבת שלום ומבורך לכל בית ישראל

התורה אינה רוצה, שיפסידו ישראל ממון. על פי עיקרון זה אמרו חכמים, שבקיום מצוות מסוימות יש **לנהוג בחיסכון**. יש מי שהסביר על התורה אחד דיני ממונות ואחד דיני נפשות ב"דרישה וחקירה" דהיינו, שמצווה להרבות בחקירת העדים - תיקנו חכמים, שדיני ממונות אינם צריכים דרישה וחקירה.

זאת **כדי למנוע הפסד** של המלווים מחמת החקירות, וכן כדי שלא יימנעו המלווים מלהלוות, מחשש שמא יכפור הלווה, ולא תהיה עדות העדים מכוונת, דבר שיבא להפסד הכסף שהלוו.

מחנה השמדה, בשנות הזעם הרה"ג רבי **בנימין ברגר זצ"ל**, ראש ישיבת בעלעד, בעומדו על יד הקרמטוריום סמוך מאוד לתאי הגאזים, מוקף בחסידי ובמערצי, אינו פוסק מלמלמל פסוקי ייחוד וכולו שלהבת לקדש שמו הקדוש בסילודין. לפתע מסמן בידו על הבחור אפרים **ומרמו לו: סור ממני** לך מכאן מהר. לפלא היה הדבר, מה לו לצדיק ולבחור הלז? מה פשר הקפדתו עליו?

כשהעיר לו אחד ממקורביו על זה, השיב לו: "אני מתכוון לקיים מצוות קידוש ה' כמו כל מצווה, שצריכה להיות בשלמות ובשמחה ופניו העצובות של אפרים מבלבלות ועלולות לפגום בשמחת המצווה ובשלמותה, לכן רציתי שיסור מעל פני..."

משוגע יורד במעלית שקופה ורואה גבר למטה בגודל של בובה. הוא יורד קומה ורואה אותו יותר גדול, עוד קומה והוא רואה אותו עוד יותר גדול, עד שהוא מגיע לקומה של הגבר המשוגע מתחיל לחבק ולנשק את הגבר אז הגבר שואל אותו - היי מה אתה רוצה ממני? אני מכיר אותך? עונה לו המשוגע - תתפלא, אני מכיר אותך **מאז שהיית כזה קטן.**

להצלחת ורפואת **הדסה צביה בת אביגיל זיווג והצלחה רפאל ארז בן הדסה צביה זיווג הגון אבישלום בן אורה**

כשבא הבעל-שם-טוב זצ"ל לקהילת-קודש שדה לבן, והיה שם אב-בית-דין צדיק אחד, ושמו רבי חיים. והבעל-שם-טוב התפלל בשדה, וכשבאו לעיר עדין היו מתפללים בבית-הכנסת, והלך לשמוע קדושה, ועמד בעזרת בית-הכנסת, וציווה לגבאי שילך **ויעקור המנורה מתפילתו.** כשראה שאין המנורה נגדו, שאל על הדבר ואמרו לו: הבעל-שם-טוב עומד בעזרה. ותיכף אחר הקדושה יצא אצלו לעזרה ושאל לו, ואמר: כי יש לך תמיד מחמת מנורה זו. יש אומרים, הסופר שהיה רשע גדול.

רבי יוסף בר"ר נהוראי אזוביב זצ"ל נלב"ע התקנ"ד [1794], רב דיין באלג'יר שהעמיד תלמידים הרבה. עסק בלימוד קבלה. חיבר את ספר "ימים אחדים", דרושים נפלאים, ליוורנו התק"ן. תורה ותלמוד וארבעה טורים היו שגורים על פיו. הוא נמנה על חבורת המקובלים בראשות רבי **אברהם טובי"אנה** זלה"ה. הוא חתום על הסכמה לשו"ת זרע יעקב (ליוורנו תקמ"ד) כן כתב הסכמה לחמיו הגאון רבי **דוד חסאן** זצ"ל בראש ספר "מכתם לדוד". בהסכמות לספרו הוא מתואר בזה הלשון: "אחד המיוחד נהיר נהוריה כשרא... מאיר לארץ ולדרים ולו שם בגיבורים... הרב המובהק כמהר"ר יוסף אזוביב נר"ו שהיה לשעבר מ"ץ בק"ק ארגיל", וגם אחיד"א העניך לו הסכמה ומתארו "דרופתקא דאורייתא... הרב הכולל יושב בשבת תחכומי... כמהר"ר."

המורה שאלה את יוסי: "יוסי, מהו העץ האהוב עליך?" יוסי: "אקליפטוס." המורה: "יפה! האם אתה יודע כיצד לכתוב אקליפטוס?" יוסי: "במחשבה שנייה... **אני אוהב ברוש!**"

למה אחרים מקבלים את העלון ראשונים ואתה לא?
בואו והצטרפו לרשימת תפוצה
hamaor.net@gmail.com

פעם אחת בא לעיר, והייתה שם אישה אחת משוגעת, והייתה מגלה לכל אחד ואחד תועבותיו וטובותיו. וכשבא לעיר **הבעל-שם-טוב** זלה"ה, בקש רבי **גרשון הנ"ל**, מהרב החסיד אב"ד דקהילת-קודש קיטב הרב החסיד המאור הגדול מורנו משה, שיוליכו הבעל-שם-טוב לאותה האישה, אולי יקבל ממנה איזה מוסר ויחזור למוטב. והלכו כולם וכשנכנס הרב דקהילת-קודש קיטב, אמרה: ברוך הבא קדוש וטהור! וכן כל אחד ואחד כפי מעלתו. והבעל-שם-טוב נכנס באחרונה, וכשראתה אותו ואמרה: **ברוך הבא רבי ישראל!** כי היה עדיין רך בשנים, אמרה לו: אתה סבור שאני מפחדת ממך, לא! כי אני ידעתי שהזהירו אותך מן השמים שלא לעסוק בשמות הקדושים עד שיתלמלו לך שלושים ושש שנים. והוא היה נחבא אל הכלים, והאנשים הנ"ל שאלו אותה: מה את אומרת? והיא כפלה בדבריה לפנייהם, עד שגער בה הבעל-שם-טוב ואמר לה: ולא תשתוק, הנה אני מושיב על זה בית-דין אחד ויתירו לי, **ואותך אגרש מן האישה הזאת.** התחילה היא להתחנן אליו: אני אשתוק!

לעילוי נשמת: ניסים בן רימה, שרה בת חורשיד, דינה בת רוב, יוסף דהאן בן שמחה, ליאור בן אילנה, ששון בן טיפחה, שמחה בת לולו, יחיאל בן לוליה, פנחס חיים אוחנה בן חנינה, נעימה בת עזיה, כרמלה בת סעידה, סעידה מול בת יעקב, מלכה בת שרה. פנחס בן פנחס, יגאל בן מלכה, דוד ומרים אלבז, הרב אלעזר בן שמחה, יחזקאל בן שמחה, רפאל בן קלרה, הרב יעקב יוסף בן מרגלית, אלברט בן זוהרה, אליעזר בן רגינה, אפרים אליהו בן מרים, שלום בן אורה מורי, הרב יורם אברגיל, הרב יהודה יאיר, ישראל בן שמחה סבג, שמואל בן רבקה זכאי, רחל רשל בת קלרה, חכם יהודה בן חנה פתיאל, שלמה בן דונה, **מרן הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה**